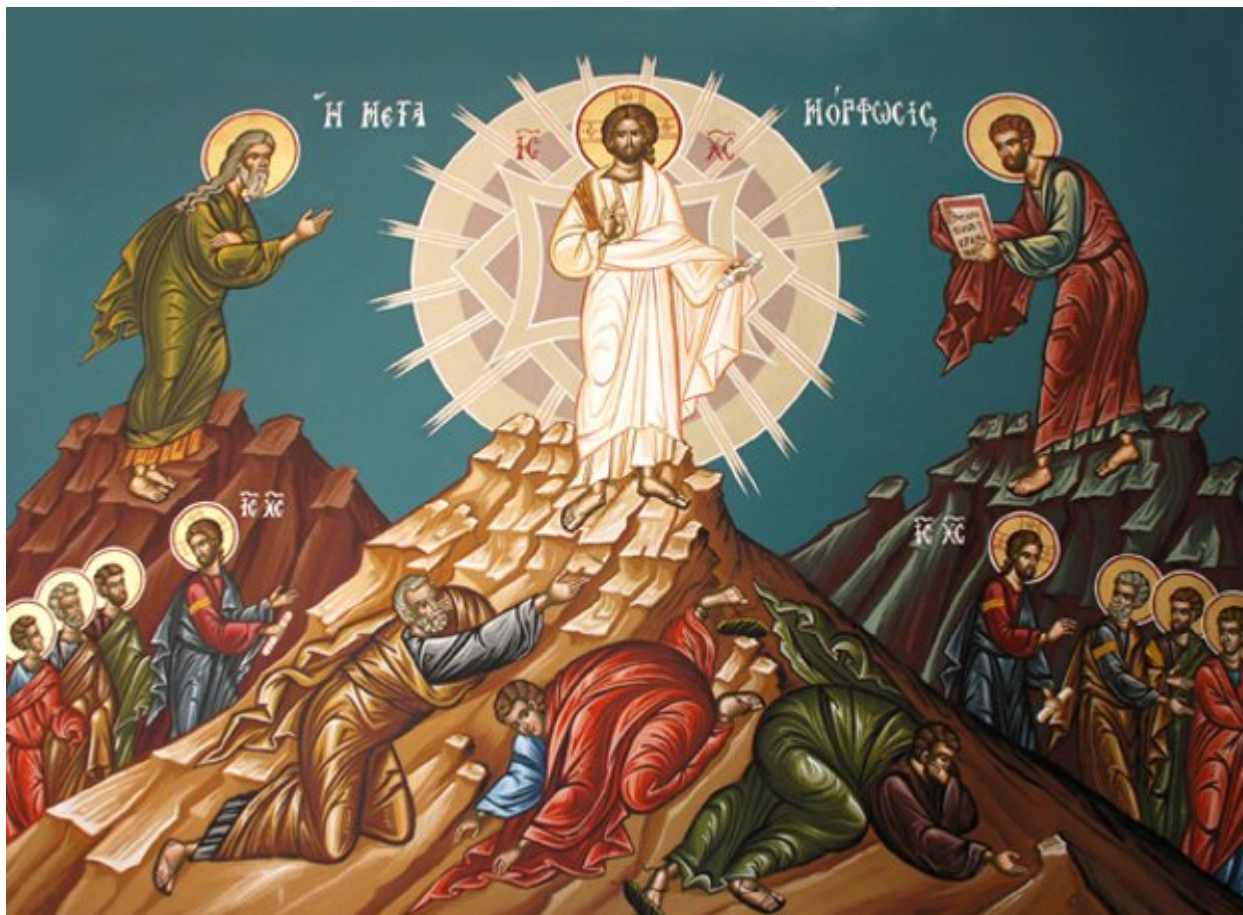

Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου (Schmemmann Alexander Protopresbyter (1921-1983))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στὸ τέλος σχεδὸν τοῦ λειτουργικοῦ ἔτους, τὸν Αὐγούστο, ἔχουμε τὴ γιορτὴ τῆς Μεταμόρφωσης τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή, εἶναι ἀκόμα μία, ἀπὸ τὶς μεγάλες γιορτές. Δυστυχῶς, ὅμως, ἐπειδὴ συνήθως πέφτει καθημερινή, δὲν τὴ γιορτάζουν πολλοὶ ἄνθρωποι. Ὅμως γιὰ τὴν κατανόηση τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως ἔχει μία μοναδική σημασία. Ὁ Χριστὸς πῆρε τοὺς μαθητὲς Του στὸ ὄρος καὶ ἐκεῖ τὸ πρόσωπό Του φάνηκε νὰ ἀστράφτει. Τὰ ἐνδύματά Του φάνηκαν λευκὰ σὰν τὸ χιόνι καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς εἶπε: «Κύριε καλὰ εἶναι νὰ μείνουμε ἐδῶ».

Αυτή ήταν η εκπλήρωση όλων των ανθρώπινων επιθυμιών, η στιγμή της υπέρτατης εύτυχίας. Διότι τίποτε σ' αυτό τον κόσμο δεν μπορεί να μᾶς ικανοποιήσει εκτός από τὸ Θεό, τὴ δόξα Του, τὸ φῶς Του, τὴν ἀλήθειά Του, τὴ Βασιλεία Του. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι γιὰ τὴ χαρὰ· αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς Μεταμορφώσεως. Δὲν εἶναι ἕνα βιβλίο συνταγῶν: τὴ Δευτέρα κάνε αὐτό, τὴν Τρίτη ἐκεῖνο. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωσε ἕνα σύνολο ἀπὸ συνταγὲς καὶ ὁδηγίες ἀλλὰ τὸν ἑαυτό Του. Καὶ αὐτὸ σημαίνει Ζωή, Ἀγάπη καὶ Μεταμόρφωση. Μᾶς ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ πᾶμε στὸ ὄρος Θαβώρ καὶ νὰ γευτοῦμε ἐκεῖ τὸ τί μᾶς ἔχει ἐτοιμάσει.

Τί εἶναι ἡ ἐκκλησία; Ἡ ἐκκλησία εἶναι ὁ καθρέφτης σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τοῦ φωτὸς ποὺ εἶδαν οἱ μαθητὲς στὸ ὄρος Θαβώρ. Ρωτεῖστε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἡλικιωμένους μας. Δὲν θὰ καταλάβουν ποτὲ τί σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ πάνε ἐκκλησία, διότι τὸ νὰ πάνε ἐκκλησία εἶναι χαρὰ γι' αὐτοὺς καὶ ὅταν δὲν μποροῦν νὰ πάνε δὲν εἶναι εὐτυχεῖς. Ὅταν ἐμεῖς ρωτοῦμε «πόσα;» καὶ «γιὰ πόσο;» αὐτοὶ δίνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ εἶναι στὴν ἐκκλησία. Ἡ ἐκκλησία γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι ἕνα μέρος ποὺ μποροῦμε νὰ ἐκπληρώνουμε τὶς θρησκευτικὲς μας ὑποχρεώσεις ἀλλὰ ὁ τόπος ὅπου μποροῦμε νὰ βροῦμε τὸ πραγματικὸ μας σπίτι ὅπου μᾶς δίνονται ἡ χαρὰ καὶ τὸ φῶς.

Ἔτσι στὴ λειτουργία τοῦ χρόνου ὅλες οἱ διαστάσεις τοῦ Χριστιανισμοῦ - οἱ

άτομικές, οί κοινωνικές καί οί κοσμικές – μάς ἀποκαλύπτονται καί μάς δίνονται. Ἡ χριστιανική ζωὴ ἀποκαλύπτεται σάν μία ἀνάβαση σ' ἓνα βουνό, ἀκολουθώντας τὸ Χριστό. Μερικὲς φορές εἶναι πολὺ ζέστη· μερικὲς φορές πολὺ κρύο. Μερικὲς φορές κουραζόμαστε ἀπὸ τὴν προσπάθεια καί τὰ παρατοῦμε καί φαίνεται πὼς τὰ ξεχνοῦμε ὅλα. Ὅμως ἐὰν ὑπάρχει ἓνα νόημα στὴ χριστιανική ζωὴ αὐτὸ εἶναι τὸ νὰ ἀκολουθεῖς πάντοτε τὸ Χριστὸ στὸ Ὅρος Θαβὼρ ἕτσι ὥστε στὸ τέλος, νὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε: «Κύριε καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι.....». Μετὰ ὁ Χριστὸς μάς ἀποκαλύπτει ὅπως εἶπε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «... ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐκ οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν» (Α' Κορ, β' 9).

Ἄς τὸ σημειώσουμε: ὄχι μόνο γι' αὐτοὺς ποὺ ἀκολουθοῦν τὶς ἐντολὲς Του ἀλλὰ καί γιὰ ἐκείνους ποὺ Τὸν ἀγαποῦν. Καί νὰ Τὸν ἀγαποῦμε σημαίνει αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία νὰ Τὸν ἀκολουθοῦμε ἀνεξαρτήτως δυσκολιῶν, τὸ νὰ θέλουμε αὐτὴ τὴν χαρὰ, νὰ εἶμαστε ἐν Χριστῷ.

Μετάφραση: Ἱεροδιάκονος Ἀναστάσιος Τελεβάντος

Πηγή: agiazoni.gr